

ПЕРЕДПЛАТА

За „Буковину“ вносять
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горовіца в
Чернівцях, у д. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Пегровица
ч. 2.)

Оголошення приймаєся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Неділях“ по 10 кр.
від стрічки.

Промова п. Ол. Барвінського.

(Дальше).

Національні і культурні потреби руского народу.

Нехай же мені тепер вільно буде зійти на поле національних і культурних інтересів руского народу, на котрім єсть ще багато до вигладження і вирівняня. П. президент міністрів при розправі над чеською справою языковою в комісії бюджетовій заявив, що бажає національного мира. Національний і внутрішній мир взагалі єсть дійсно неоціненним добром, котре творить кріпку основу для успішного розвою держави і поодиноких країв, і єсть то вимогою конечної потреби державної, щоби змагати до національного мира.

Здаєсь, що найтруднішою між справами національними, котрі викликають спори національні, єсть справа языкова, особливо коли она є в краю з мішаною мовою, де дві, три мови зовсім не споріднені з собою. Але тим легше можна би в Галичині, де уживають ся в краю дві споріднені з собою мови, довести зі спокоєм і витревалостію справу языкову до розумного полагодження, а до того були би як-раз покликані горячі оборонці національної справи при участі правительства; бо лиш той, хто уважає свою народність за євя-

томц, не зневажує євятощі другого народу — каже др. Адольф Фінгоф.

Правительство, що поставило собі о-кликом справедливості, було би добрим посередником в сій справі.

Треба щиро признати, що в Галичині зроблено в останніх роках не одне для переведення рівноправності обох краєвих языків, але много позістав ще до зробленя, на не одне під сим взглядом не звертає ся уваги, занедбує ся і не переводить ся. Іменно підчас коли висші влади в сїм взгляді показують правильно, що мають добру волю і старають ся довести до повного рівноуправненя, буває у низших властей нераз зовсім противно. З того настають колотнечі, роз'ярують ся нерозважно національні пристрасті і нарушає ся почуте права. Так н. пр. послугують ся низші влади адміністраційні часто при залагоджуваню руских подань латинським писемом, хоч найвисший трибунал державний рішенем з дня 25-го цвітня 1882 р. назвав то нарушенем основних законів державних.

Також і в судівництві остає ся під сим взглядом багато до бажаня. Єсть цілий ряд розпоряджень міністерства судівництва і цілого міністерства, ба навіть найвисше рішене, котрі свого часу президією висшого суду краєвого львівського округу були подані до відомости підвластним судо-

вим властям, адвокатам і колегіям нотаріальним яко указ до виконання, але звичайно рідко коли єго держать ся. Після сих розпоряджень мали би переслухувани обжалованих рускої народности переводити ся в їх рідній мові, списувати ся протоколи в тій мові, вести ся остаточні розправи в рускій мові, оголошувати ся і видавати вирокі, і взагалі всі залагодження повинні би виставляти ся для руских партей в рускій мові, але то дїє ся дуже рідко. Таке поступованє може найменше відповідати почуттю права, а в рускій людности викликати і піддержати євдомість обективности стану судейського. Було би для того в інтересі високого звания судових властей, щоби управа судівництва наставляла на фактичне переведенє виданих розпоряджень языкових і пригадала їх підвластним собі органам. (Браво! Браво!)

Так само потреба би також остро на-казати, як цивільним, так і військовим властям, що греко-католицькі євята мають строго шанувати ся і щоби греко-католицькій людности не ставити перешкод у виконуваню єї релігійних обовязків урядовими записавнями або військовими вправами, та не нарушати їх чувства релігійного.

При сій нагоді мушу ще конче порушити зверхну форму языкового рівноуправненя. Все ще не видимо руских написей на будинках урядових і бюрах ц. к. вла-

6)

МАРТА.

Оповіданє

Володимира Лавровського.

(Дальше).

Всі потакували старцєви, а молодий чоловік, закинувши головою в зад, сїдав і кріпко вдаряв по клявіатурі. На темньо-шкірім і широкощокім лицю його грав ся легкодушний усміх, котрому рід здорових, білих зубів знів повних, широких губ, пара виразистих, широких уший і прижмурєні, сверкаючі чорні очі, — надавали вигляд змисловий і пристрасний. Модерний артист!

Ставало тихо. Потекли нараз ніжні і солодкі акорди, як дрібненький плюскіт чистої води — тих супокійних філь, що між собою перебивають ся, видискуючи ніжними хребтами до місяця. — Молодий чоловік грав зі силою і з житєм. Прививши голову, вслухував ся правим ухом сам в ті чудові свої тони...

Була се фантазія Вагнерівського Лютенгіріна. Задунали акорди тужні і жадні, начертані краєвою глибокою тайні і романтизму — сильні мов філь розбурханих чувств. Від їх звуків ледве віддихала тісна кімната.

Чоло артисти ще меншало, ріс легкодушний усміх і ще яркіше євтіли ся очі. За те Останів прїв. Щораз голосніший і тяжший віддих добував ся зі слабої груди. Він дальше розпинав сорочку, що давила горло. Товста долівна губа

обвисла — маленькі і кругленькі бурі очі неспокійно бігали ту і там.

— Пий! пий! — кричав Труш. — А ти, брате вади сильніше — душу дери в кусні і не щади! Все оно ще не виходить, як сїд...

Молодий чоловік вигравав саме наймогутіші тони величавої фантазії. Самі в собі они досить однотонні; однак тим виразніше добуває ся та могуча неволя і немилосерна, незгублена тайна жита, що давить чоловіка:

Не сьмій мене питати,

І не бажай дізнатись —

Як звуть мене і відкиля я?

Не менче уважно слухав і старенький поклонник єрібних, меланхолійних тонів і італійського неба. Було видно, що надармо силував ся на сїй ціуєсміх губ, що каже: „говори-но своє, однак ми євгаємо все таки глибоше, чим ти...“ Він щурив пару старєчих уший і слїзками заходили мутні очі...

Все стигло. Ще раз розмахнув ся руками артист і додав від себе finale — акорд. Все вмовкло — а все ще здавало ся, що пливуть і бурять ся недавні акорди. Чудний сїй гомін, що євдує по такій грі!

Старець підняв ся; однак замість до шини, він приводїк ся до нашого стола.

— В нас тоді похід був, панове — ми стояли в Італії, — казав, тикаючи до нас указуючим пальцем. Знаєте, панове, як се було. І я слухав тоді иньших тонів — не тих, що нині... Се була моя Луція... Справдішна, жива Лу-

ція: чорноока і чорноволоса, з парюю як ягода червених і смачних губ. Як вона євтінала! Я тоді кинув був і похід і кар'єру, мої панове — кинув мою шаблю пішов для неї у відставку... Ми подружили ся. При одній з наших жєлїзниць я єчислював цілими днями нудні цїфри, а вечєром євїшив домів. Мене ждало там двоє: єї єрібний голос, та смачні губи і мій єртенєв. Все пошло!... Втекла мені, бачите. Раз прийшов я домів і застав пусті стїни — пусті, бо єї не стало. Втекла!... Відчуваєте сїй гріб: прийїти до хати, кликати єї раз, другий і сьотний — і ніхто не відїзвє ся?!... Все мертве — так, оден гріб. — А душу якийсь жалє стискає, єстрашний жалє! Кликав я єї день і другий..., а дві недїлі євїсла відїзвєли мене були в шпиталь... Я єї все кличу, щодень і євєднє кликати єтану, єкоро оден заїду доєвїта в хату...

Гріб, кажу вам, гріб!

Згорблений старець розплакав ся.

* * *

Отсе товариство познакомило мене з горбуном, що його євєму три недїлі євтічав був на улиці. Останів євїнув Трушови на ухо, за тим Труш підїшов до мене.

— Ми з Остановим їдем, а ти з нами.

Ми вибрали ся.

Нас вів Останів і присягав ся, що недалеко. Було оно поправді недалеко — таки на тїм самим передмістїю — там де поєскулювали ся в нічний мраці одні низенькі партеронї дїмки з широкими входовими брамами. Останів євтікав у

етий фінансових і податкових, пошт і телеграфів, та на декотрих лініях ц. к. залізниць державних у всхідній Галичині. Суть то, що правда, лиш поверховні річі, але їх би треба преці увзглядити зі взгляду на інтерес внутрішнього мира національного.

Переведене рівноправності рускої мови в Галичині стрічає, що правда, деякі труднощі, котрих причиною єсть не багато ще розширене знане рускої мови межи урядниками. Але ті труднощі не такі великі, щоби їх при добрій волі не можна побороти, і дїятого не годить ся полагати так особливо важної справи, котра довела би до вирівняння національних протинностей, відкладати на десятки літ.

Усунене тих труднощій, які стоять на перешкоді національному мирови в Галичині, мають як-раз на цілі мої внесення поставлені минувшої сесії галицького сойму, з котрих перне стремить до того, щоби для урядників, котрі не мали нагоди вичити ся рускої мови, були заведені практичні курси, а друге жадане заведення обовязкової науки обох краєвих язиків в галицьких школах середних. Зависить отже від правительства, а головню від міністерства просьвіти, дати можність до того. Для переведення послідного внесення подані вже галицькою краєвою радою шкільною перші услівя через заведене необовязкової науки рускої мови майже у всіх середних школах, і дасть ся еконстатувати, особливо в західній Галичині, жива участь польської молодіжи шкільної в сій науці. З уваги на то, що в середних школах значне число годин присьвячує ся науці німецької мови, треба би полишити розвазі міністерства просьвіти, чи не було би добре знести в галицьких школах середних двостепенність науки, щоби при заведеню обовязкової науки обох краєвих мов зарадити збільшеню вже й тепер великого числа годин тижневих та надмірному перетяженю шкільної молодіжи. Рівночасно мусіло би міністер-

ство просьвіти через надаване стипендій постарати ся о притягане і образоване відповідних сил учительських.

Ті способи могли би отже дати основу до язикового рівноуправнення та усунути національні колотнечі і суперечки. Але тревалий національний мир дасть ся завести лиш заспокоєнем національних і культурних потреб та жадань руского народу, а й під сям взглядом має управа просьвітна широке поле до діланя. Я вже доказав при иньшій нагоді, що піднесене рускої мови, рускої літератури і науки в сій мові зі становища австрійського інтересу державного має велике значінє і єсть не лиш жаданем справедливости, але й наказом розуму державного.

З подякою мусу признати, що високе міністерство просьвіти через наділюване руского наукового товариства ім. Шевченка річними запомогами підносить розвій рускої наукової літератури. Виданя сего товариства за послідних три роки зробили багато на поли історії, наук правничих, народознавства і т. п. і знайшли признає не лиш в краю, але й за границею.

Я просив би отже, щоби в слідуючім бюджеті на рік 1898 була для наукового товариства ім. Шевченка вставлена стала дотация в сумі 5.000 зр.

(Конець буде).

НОВИНИ.

Чернівці, дня 16-го грудня 1896.

Краєвий президент г-р. Гоєс повертає в четвер, дня 17-го с. м. до Чернівців.

Є. Ем. Кардинал Сильвестер Сембратович жертвував для бідних учеників рускої гімназії у Львові, на руки товариства „Руслан“ 300 зр.

Нове політичне товариство на Буковині. Як заповіджено, відбули ся дня 6-го с. м. перші

загальні збори християнсько-соціального товариства в Сольці. В сали зборів явило ся тільки людей, що всі не могли помістити ся і мусіли вертати домів. Головою товариства вибрано нотаря Тіграна Прункула; до виділу ввійшли кілька селен німецьких і волоських. Між рішеними внесеннями найважніші суть ті, що має ся краєвий виділ просити о внесенє проекту закона, котрим вводить ся в селянській і загальній, пийтій курії безпосередні вибори до ради державної; має ся вислати до міністерства різництва петицію, щоби ґрунта православного релігійного фонду давали в аренду передовсім селянам (того домагав ся пос. Пігулак вже давно в буковиньскім соймі — *Ред.*); вкінці запрошено антисемітів д-ра Люєгера, кн. Ліхтенштайна, о. Шайхера, д-ра Гесмана і проф. Шлезінгера на будучі передвиборчі збори сего товариства, коли буде розходити ся о вибори до ради державної. — Ст рішеня справді мають велике значінє і они виказують, що християнсько-соціальне товариство з самого початку своєї діяльности забирає ся до велими важних питань. Заразом цікаве й се, що перший раз виступає в політичних справах виразно антисемітизм на Буковині. Уважаємо се знаком нового часу в нашім краю.

Руска депутація у Цісаря. Цісар приймав 14-го с. м. руску депутацію, котра приїхала аложити подяку руского народу за відзначене через іменоване митрополита Сембратовича кардиналом. Після львівських газет відповів монарх на промову: „Радую ся з того, що Є. Св. Папа на мое предложене іменував львівського архієпископа кардиналом і що я міг дати новий доказ своєї нечужности для руского кляри, руского народу і їх чувств католицьких.“ — Депутація була відтак у міністрів: Голузовського, Баденіого, Гавча і Рітнера, котрі єї прийняли прихильно, і предложила їм справу управління конкрен та фонда пенсійного для вдовиць і сиріт.

Учителям бавити ся не вільно! Вільно мужикам справити собі в коршмі „данец“, вільно їм весіле робити цілий тиждень, але учителям всего того не вільно, бо їм заборонюють „Буковинські Відомости.“ У Василеві була забава учителів і про ту забаву та славна газета дістала ніби від мужика таку допис: Пани скажуть — мужики плачуть. Із Василева пишуть нам: Наскучилося нашим панам новоеристам дома сидіти, та з'їхались вечером перед св. Архистратигом Михайлом на бал до Василева. Бал відбував ся в учителя Мих. Кракалі, а щоби пока-

вісно. З криком відчинила ся тяжка брама і ми станули за хвилину в ярко освіченій кімнаті.

В кімнаті було двоє чоловіків. Оба не спали. Один (я сейчас пізнав горбуна) писав, другий порав ся коло канани, що стояла з відхиленою верхною частию, а з нутра єї виділи ся части ручної, друкарської машини. Вся кімната стояла завалена силою книг і паперів, що лежали порозкидані в непорядку. В куті була постеля, а на постелі лежала в одію жінчина, прикрита хусткою. Побіч єї кімнати була ще друга темна.

Останів познакомив мене з горбуном — Луцкий було йому на імя. Знакомлячись зі мною, підняв він свій горб і витягнув ся що міг. Подав свою зимну руку і вдивив ся в мене довгим поглядом.

— Приводжу вам-теє нового чоловіка, — казав Останів. — Хіба вже тепер нищити цілий світ.

— Ми станем його радше будувати, — казав горбун тоненьким і слабим горляним голосом.

Той, що порав ся біля канани, був довгої та костистої появи і здав ся Грушка. Мав замітні довгі ноги і руки. Одіне було на ній за коротке. Мав тупий і короткий, як кругла галочка, ніс і пару острих ушій.

Він саме викидав з тої канани, коло котрої порав ся, листи свіжо друкованого паперу. Була се відозва до армії — апеляція до людських чувств жовірів і до їх честі, котру „оскорбляють тяжкі закони, що їх чинять орудем і невіллями.“

— О, колиб' udało ся розбити сю твердиню! кликав Луцкий, бачучи, що дехто з нас втопив в тім папері свої очі. — Описля пояснив нам дорогу, якою розходять ся отсі листи.

Тут треба багато дотену, щоб не надто ярко освітити отсю пітмю, в котрій гине світ — він сього не любить. І осторожно треба йти — ой, осторожно — бо инакше черта варта вся робота: грозить холодна тюрма!

Він дрюгнув цілий...

— Одже сприт, сприт, панове! Сприт світові все імпоує...

Горбун зробив якийсь рух ніжними пальцями і цікаво усміхнув ся, заостривши кутики губ. Всі мовчали — він став по хвилині говорити.

— Ах, світ він недобрий і невдячний. Світ, хотіби отсей нам найблизший, лише давити знає слабого і кпяти собі з його невдачі і слабостий — він, як кіт, чатує, щоб його задупити. Ну, я привив до невдячності та кпін ближнього: я горбун, у мене в груди повно бакцілів... Не правда, пане Труш? Ну, і недовірчивість, що мені она! Що мені, що ви всі — всі як ту сидите — входите в сю хату і вже на перший погляд ока у вас на лиці недовірчивість... сідаете, слухаете — і кпинами вибирають ся ваші щокі... Я се видажу — видажу — ох, надто острє мое око!

Чудненько світило ся то око, глибоко осаджене в кости чоловії.

Грушка станув за ним і слухаючи, опустил довгі руки. Дивив ся просто і природно — без тіни якої небудь пересади. В погляді його лежало багато дечого з погляду домашних звірат, що

сповинючи свій щоденний обовязок, покійно крутити ся знаємими місцями вокруг свого господаря.

— Стій ту, Грушка: я-ж усе таки люблю і хочу і мусу мати тебе коло себе — хотіти не вірю і тобі... Я хорий чоловік! Ну, і ти і та чортова жінчина, що лежить собі преспокойно на постелі і здорово спить — у неї добрий сон і я завидаю єї нераз — обоє ви скоренькі собі до кпін!

— Я собі з тебе не кпю, — дав ся чути голос Грушки. Нескладна і повільна була його бесіда; однак певність і рішучість, ба навіть сила, лежала в сих кількох коротких словах.

Луцкий встав.

— Не кпін собі з мене? А перечиш мені! Не знаєш нічого і не мовчиш! Як сей пес, що мусить заєдно гавкати.

Замовк опісля на хвилю, тай став робити піздрами, вдихаючи воздух.

— Кров чую, свіжу кров... Грушка, чуєш кров?

— Ні, я крові не чую.

— Дурний ти! У мене добрий нюх. Сей алякачний запах і смак свіжої крові, він переслідує мене... Власний мій літ, острий і томлячий, забиває мені віддих — а на всьому тілі знов я чую дріщ від кількох днів — легку вечірню дріщ... Що се знов?

Він випрямив ся, а опісля хопив ся за чоло.

— Горяче — говорив шепотом, — горяче! Ох, та кров! Она не раз бухала з мене: я-ж уже п'ять літ, бачите, вмираю і вмерти, на жаль цілого світа, не можу. Ну, я ще колись умру; але поки ще вму, мусить ся дещо змінити ту вокруг мене... пляни в мене є... Ну, годі-ж чоло-

зати, що бал, не аби-який, то вивісили на шкільнім будинку на дичку червоно-голубу хоругву. Заграли музиканти із Заліщик і пішов танець на цілу ніч. А спів і вигуківане: „гоп их-гой!“ такі вже були веселенькі, мов би учителі подуріли. Межи людьми стало дуже тужно. Переходить по-під школу один чоловік з допатою, що йому конав для умерлого, та як гримне допатою о землю, аж земля задудніла. От — каже — дуріють пани, видно не з бід. Ми мужики бідуюмо, з голоду загигаємо, до Канади утікаємо, а они скіру із нас дурть і гонять. Водай би вам по печінках гоняло!... І як крикне собі мужик „гоп-гоп!“ аж всі пани затихли. Така-то їх була забава. А як гуляли то мов би дрова рубав, або довбнею о поміст гримав, так учитель тарашкотили обцасами. А пива вже пішло бочок яких кілька, а весь той бал коштував найменше 100 зр. І кажи-же тут, що учителям але дје ся, сн такі справляють бал в час, коли мужику послідню дурть кожущину, або послідний сердак за школу... — С. О. — Не знати, що ту подивляти більше в тій новинці, чи глупоту дописувателя, чи ненависть редакції „Бук. Від.“ до тих бідолах-учителів, котрим навіть сфромної забави жалув.

Комітет, що займає ся устроєнем сьвятого Николая в кімнатах Народного Дому поробив старани, щоби вечер сєй випав як найсвітлішє. Заразом пригадає всім, що се діточє сьвято відбуде ся в четвер точно о год. 8. вечером. Надішли вже також до комітету гарні книжочки з ілюстраціями для молодших і старших дітей. Книжочки ті можна вже тепер набути в Народнім Домі.

Нещаслива пригода. Передвількома днями вертало п'ять Італійців, занятих вирубом лісів Кривоєра в Крушелниці, стрийського повіту, до своєї буди т. зв. ризами, т. є. деревляними коритами, призначеними до спуску дерева з гори в долину. Нараз з причини відмику в горі зсунув ся застражений висше в снігах кльод, пігнав стрілою в долину і в своїм бігу натрапив на ідучих. Один з робітників погіб на місці, другий страшно поторощений умер за добу, двох страшно обезвіжених відіслано до стрийського шпиталю; лиш один, що вихопив ся наперед і чуючи над собою гук, спочив на бік в снігу, вийшов ціло з сєй страшної пригоди.

Галицький посол Стефан Новаковський екликує на день 26-го с. м. віче до магістратської сали в Перемишлі, на котрім буде обговорювати

вікови жити без плану і без ціли, а горячу жажду заспокоїти треба. Здаєть ся мені, що я досить льогічно розсуджую?

Душний обігг нас одним поглядом. Сиділи ми мовчки, похиливших ся. Він підсміхнув ся.

— Ех, плюю-ж я, братя, на всю вашу льогіку і на ваше признанє! Чоловік, що яку четвертину життя нанидів ся по тюрмах, — що йому дорожити людським осудом! А робить він безупинно, бо є в ньому іскра — отєя дрібонька жажда вічечної безсмертності — — —

Горбун наче перехопив ся, він потряс головою і лице його стало бліде мов папір, а губи дрожали.

— За котру-то безсмертність розумний і здоровий, іменно здоровий і з себе самого вдоволенний чоловік, не даєть ні шєлюга — хотіли ви, панове, сказати? Ще й посміє ся?!... Одяк, скажіть, відки приходить ся чоловікови слабувати і стояти постійним посміхивцем свого окруження? З мене-ж сьміяли ся, як я лєдє був дітвком! Ах, тепер являє ся сєй сьвіт навіть зі співчутєм — як от та жєницина деколи, та що он-там лєжить... Ой, гірке оно, те людєке співчутє: оно забиває чоловіка, оно робить всіх вас, як ту ви є, невинними. Тай ненавиджу я вас і сєй сьвіт і те жите, його желані закони і його всі трівкі поради — цілою моєю безсмертною душею! Всіх вас, як ту ви є — товєті, сьєльні, весєлі і здорові! Ненавиджу і єї, що в неї сьмашний, хороший сон! Тебе кругом глупого, тебе Грушко, вірного пєса! По що тобі таких сьильних рук і того росту Грушка?

(Далєше буде).

ся справу окружних війтів і близьке екликанє сєйму, закон дороговий, недалекі вибори до ради державної і вільні внесенє.

Для нотарів. Міністер судівництва вислав до всіх висших судів краєвих розпорядженє в справі переходу нотарів до судівництва. Розпорядженє то оперте на §. 93 нового закона про організацію судів. Іспитовані нотарі, вступаючи до судової служби, обовязані зложити доповняючий іспит з цивільного права, письменний і устний. При письменнім іспиті належить більше вважати на цивільне право, ніж на цивільну процедуру; при устнім цивільна процедура є важніша. До введенє в жите нової цивільної процедури будуть іспитувати також зі старої цивільної процедури, але тільки з годовийшого, з де-більша. Кандидати, що зголосять ся до іспиту до 1-го мая 1897 р., повинні постарати ся о рєчєнєцє для устного і письменного іспиту до верєсєня. Від дня оновіщенє того розпорядженє можна подавати такі зголосєнє до іспитів через три роки. Поданє з подучєнем нотаріальних сьвідєцтв треба вносити до висшого суду краєвого. Іспитовані одержать відповідні сьвідєцтвє.

Сьвітєвий злодій появил ся сими днями в Кракові, де єго арєштовано. О тій справі пишуть з Кракова: Якось перед трєма тижнями приїхав до Кракова елєгантний мужчина, в віці околє 29 лїт. Він впав зараз в очі поліції і она зібравши докази, арєштувала єго. Вже при арєштованію лєчєв ся цікавий випадок: арєштований хотїв значною сумою перекупити інспектора поліції. Вже в першїм єдїстві виявили ся такі рєчє: При арєштованїм найдєно 26.000 франків і золоті гроші. Він подає, що називає ся Александр Тіаєнер і під таким назвищем аголєсєня є в поліції; тимчасом він імовірно називає ся Мошко Тойзнер і походить з Любєшєва, миньєкої губернії в Росії. В Парижі перебував в часі гостини царєкої парї, а звідтам виїхав дня 12-го жєвєня, відтак був в Бєльгії, Гамбурзі, Берліні, Відні і Празі, звідки приїхав до Кракова. О скілько досє виїшло на яву, був він вєжє караний францускими судами і боїть ся, аби єго не видали Франції, де вислано би єго на Калєдонію. При арєштованїм, котрий імовірно мусїв допустити ся дєсь у Франції вєликої крадежи, найдєно 47 штук банкнотів по 100 франків, 32 облігацій Credit foncier de France по 400 франків, 15 штук облігацій тої самої інєституції по 500 франків, золотий годєвник, перєтєнь з брильянтами, золоті гроші італїаньскі, нїмєцкі і прускі. Полїція велїла злодія відєфотографувати і рєзїшло фотографії по всіх бїльших мієтах, тимчасом лишєть ся він в поліційних арєштах.

Прасєвий процес о клевету против рєдактора Monitor-a, п. Ерн. Брайтера, о котрім ми онєгди згадували, скінчив ся у вївторєк понодудні. П. Брайтера признано винним оклєветєня старєстє з Турки п. Біліньєкого і обиди чєсти гр. Гомієнєша, а трибунал засудив єго на місяць арєшту і заплаченє судових коштїв. Трєх обжаловуючих: гр. Скарбек, оо. Єзуїти у Львові і інєнєктор шкільний з Яворєва о. Терлєцкий відєступили від обжалованє, оо. Єзуїти щє перед процесом, бо Monitor відкликєв свої мапєсти на них, а два другі в часі процесу. Суд засудив о. Терлєцкого і гр. Скарбка на заплату коштїв за їх справу, під котрих відєступили. Єнільєгом того процесу суть два процеси о кривєприсєгє против сьвідєка Герша Гейльбєрґа і против обжаловуючого о. Терлєцкого за записєжені їх зїзнєня, котрі стояли в вєликий супєрєчєности до висказів других записєжєних сьвідєків. О. Терлєцкого суспєндувала вєжє краєва рада шкільна з уряду окружного інспектора шкільного.

Жєнщини одержали в Франції позволєнє носити мужєскі одяги. Перша скористала з того бухгалтерка одної парїєкої кнїгарні.

З'євища природи. З Стрийщини пишуть: По перших морозних днях грудня потєпїло у нас янов значно дня 7-го с. м. Згаданого дня при лєгкїм дощі і сьвітлї сонця обєєрєзували ми перед полуднєм прекрасну дугу на північїм заході. Вєчєром полив ся густий дощ і дали ся видіти яснї банєкавини на полуднєвїй стєронї неба. Вєличєзний снїг єтопив ся в значній частинє лїше в долині але і на горах, в наслідєк чєго прибули гірєкі води і зрушили криву на ріцї

Стрию. Крига, що рушила єлєдуючого дня ранком, була так груба і сьильна, як инших лїт на весєні і несла з собою мнєжєство дєрева на доли. Тамтого місяця зїїшла вєжє була також крига, а з того ворожать людєи, що й далєше щє місяця сєй зими будє лїд з ріки єхєдити.

Змїна назви. Позанєк шлях лєкальєної єлєзїнїцї Іцкєни-Сучєва вєжє готовий і нєбавом будє переданий до публїчного ужитку, то єтєция „Сучєва“ годовного шляху мусить від тепєр носити властиву свою назву „Іцкєни“, що іменно настєпає з єєгєднїшнім днєм.

Рєзбїйничий напад. В сєлї Кєтулбаїнськїй напали в нєдїлю в нєчї два рєзбїшєки на пїчєного єторєжа Ієя Факєса і так єго побєли, що він бєз пам'ятї лєжав на землї. На єго щєстє надїїшов другий нїчний єторєж Романюкї увільнив єго від тих рєзбїшєк. Жєндєрмєрїя виявилє їх в єєбєлах Михайла і Николає Шєнієях і передєла судєви.

Помер в Рєдївєях тамєнїний аптєкар Іван Рєзїньєн в 81-їм рєцї житєя.

Телеграми „Буковини“.

З дня 15-го грудня 1896 року.

Відєнь. „Wiener Zeitung“ оголєшує цєсарєскїй патєнт, що єкликєє сєйми краєві в Чєхах, Гєлїчїні, Нїзшїй Авєстрїї, Стерїї, Країні, Морєвії, Шлєєску, Гєрцу і Грєдїєцї на дєнь 28-го грудня.

Відєнь. Комієсія бєдєжєтова відкинула 20-тьєма голєсами против 10-тих вєсєнє Рєса, щєби знесєти гєзєтний штємпєль від 1-го марца 1897 а приняла 18-тьєма голєсами против 10-тих вєсєнє Прадєго, щєби штємпєль гєзєтний знесєти від 1-го єчєня 1898 р.; далєше приймєла комієсія вєсєнє Рємєлєчука, щєби знесєти штємпєль гєзєтний для часєписів, що виходять нє частїїшє як три рази на тїждєнь. На рєфєрєнта вїбєрєли пос. Рєса. Комієсія бєдєжєтова згодїла ся в єпєціальній дєбатї на закон, дєтєчєний дєтєцїї кєтолицьких душєнєєтерїв і устанєвила з п'яти члєнів підкомїтєт для нарєди над тїм предмєтом.

Відєнь. Корєль сєрбєскїй Александр бєв вчєра другий раз на аудїєнцїї у цєсарєя. Хєдїть о помїрєнє корєлєвої Натєлї з Мілєном. Бо корєль Александр заявив, що дєтї нє заручїть ся, ані нє єженїть ся, доки єго родичї нє погодїть ся. Нїнї вїїзджає корєль до Лїнци на зустрїч євоєго батька; опїєлєя з'їдуть ся родичї в прїємнєности єнєца.

Колєнїє. До „Köln. Ztg.“ допєєстє з Пєтєрбурга, що тамєнїні унївєрєєтєєцкі єтудєнти дємонєструють з прїчїнї арєштованї в Москві. Вчєрашнє вічє єтудєнтєскє рєзвєзєно з прїчїнї бурлївоєго харєктєру.

ТЕЛЕГРАМА.

За кілька днів отворить ся в промєєловїм музєю в Чєрнївцях вєлїка вїєтава обєразів.

Пошукую хлопця до прєктїкї торгєवलї корїїної і вин. — В часі прєктїкї будє мати цілє удержанє крємї убранєя. — Уєловїє уєтно.

Ієнатїй Власюк,
руєскїй купєць в Чєрнївцях,
ул. пєлєєска ч. 35.

Улиця паньська ч. 35, напротил катедрі.

Новозаломлена

ПЕРША РУСКА ТОРГОВЛЯ В ЧЕРНІВЦЯХ, ІГНАТІЯ ВЛАСЮКА

порукає на зближачі ся Різдвяні свята товари цілком свіжі і по
можности дешеві.

Світло церковне П-да не повної
ваги так само світло церковне і сто-
лове І-ма і П-да повної і неповної ваги.

Світло стеаринове чудно мальо-
ване образками святих і орнаментами зо-
лоченими в всіх величинах.

Кадило благовонне королевске,
ладан буршти і потпори.

Для ужитку домового: мука, сіль,
масло, крупи перлові, риж, кава правдива
Цейлон 6 сортів, чай каравановий Наро-
днот Торговлі у Львові в пачках $\frac{1}{4}$ і $\frac{1}{8}$
фунта по 1 зр., 90, 80, 70, 50, 45, 40, 35
і 25 кр. — на вагу $\frac{1}{2}$ кіло 1-50, 2-50
і 3 зр.; висівки з чаю караванового дуже
мелкий $\frac{1}{2}$ кіло 1-20, 1-40 і 2 зр.; ро-
зинки, мідзали, фіги, цуката, дактелі, вані-
лія, шафран і коріне всякого рода.

Домової роботи повила перети-
рані, мід прісний, оріхи волоскі і турецькі
мак сивий.

Спеціальне караванове мило до пра-
ня Народнот Торговлі у Львові, крохмаль,
і фарба ріжного роду.

Миделка і перфуми.

ПОКІЙ ДО СНІДАНЬ,

взглядно сая, придатна на збори, комерси і товариські сходни.

Услуга скоро, вага точна, ціни совітні.

Висилки поштою висилаю скоро, не числячи опакованя.

Поручаю мою першу руску торговаю ласкавої памяти і опіці.

(4-5)

З глубоким поважанем:

Ігнатій Власюк.

руський купець в Чернівцях.

Свій у свого!

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einlauf dieser anerkannt vorzüglichen,
schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apo-
theken vorrätig ist, sehe man stets nach der
Marke: „Anker“.

Можна купити

дім з двома фронтами, в Чернівцях паньська ул.
ч. 35 і ул. вірменська ч. 2., з 11 кімнатами, 2
кухнями і ґрунтом до забудованя. На домі заін-
табульована буд. щаднича каса на суму 6.000 ар.
Дім продає ся з вільної руки під дуже корист-
ними услів'ями. Близні поясненія подає п. офі-
ціал Голя у краєвім виділі. (4-4)

Можна купити

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством
„Просвіта“, а виконана в літографічній закладі
Андрія Андрейчана у Львові.

Книгарска ціна карти, накле-
еної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр.,
а для членів „Просвіти“ і передплатників
„Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пе-
ресилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
чимскорше!

Подвійна кримска муштарда!

Осерую свою знамениту, загально знану,
спілку подвійну муштарду; розсилаю і на пробу
дочтою в бочівках по 3 кіло за 2 зр. 40 кр., 2 $\frac{1}{2}$
кіло за 1 зр. 60 кр., 12 кіло за 5 зр.; 12 кіло
за 9 зр. 50 кр.

FERD. MICHEL, Senfsiederei,

K r e m a, N.-Oesterreich. Schmeltgasse Nr. 215.

За якість гарантую; коли не до подобн,
приймаю назад. (2-2)

П. Т.

Отримую честь повідомити шановних від-
бирателів, гостей і публіку, що я перебрав істну-
ючий досі під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

— (заснований 1812 р.) —

а окрім того

АГЕНТУРУ І СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під
моєю власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку
за довіре, оказану так часто попередній фірмі, і
прошу укліно, мати те саме довіре на дальше і
для мене, при чім запевняю, що все старатиму
ся задоволити шановних гостей добірними това-
рами найліпшого сорта, низькими цінами і
уважною услугою.

Пропу о часті замовленя і пишущь
з поважанем

Стефан Гаїна.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ў з д и			Відходять	П о ў з д и		
	поспільні	особові	мішані		поспільні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Ста- ніславова, Львова, Кра- кова і Відня	347	941 1029	538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717 1048	616
З Новоселиць, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиць			430 621

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час різнисть ся від
львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізницях е 12 год., то на львівськ. годиннику е 12 год. 36 мін., а на
черновецьк. 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осина Бучанича.

За редакцію відповідає Осип Маковей.